

at Bekendtgørelsen om Tilbagekaldelsen i saa Fald skal ske paa anden ligesaa virksom Maade, hvilken Regel i det omtalte Tilfælde bedst vil kunne ske Fyldest ved Bekendtgørelse i det Blad, der nærmest har afløst det omtalte Blad, som ikke udkommer mere, og som henvender sig til omtrent samme Læsekreds. Da det vil kunne være vanskeligt for Fuldmagtsgiveren at afgøre, hvad der maa udkræves, for at en Tilbagekaldelsesmaade kan anses for lige saa virksom som en anden, har man givet Fuldmagtsgiveren Ret til at forlange, at den almindelige Underret paa det Sted, hvor Fuldmagtsgiveren bor eller sidst havde Bopæl, jfr. herved det til § 18 bemærkede, skal afgøre, hvad han i den omhandlede Henseende har at foretage.

Nærværende Paragraf giver ikke nogen Regel om, fra hvilket Tidspunkt Tilbagekaldelsen bliver uvirksom. Dette vil i saa høj Grad bero paa de konkrete Forhold, at noget nærmere herom ikke har kunnet siges. Hvis f. Eks. Tilbagekaldelsen skal bekendtgøres i et Blad, kan den ikke gælde mod Tredjemand, der er bosat paa et andet Sted end der, hvor Bladet udkommer, førend det paagældende Nummer af Bladet, hvori Bekendtgørelsen findes, er kommet frem til hans Egn af Landet.

Ifølge § 15, sidste Stykke anses en Fuldmagt ikke som offentligt bekendtgjort, fordi den er tinglæst. Øjemedet med Tinglæsningen af Fuldmagter vil ikke være at faa Fuldmagten almindelig bekendtgjort — dertil vilde Tinglæsning i vore Dage være et lidet egnet Middel — men derimod at undgaa Retsanmærkning ved Tinglæsning af en Retshandel, som Fuldmægtigen har foretaget eller skal foretage med Hensyn til en fast Ejendom. Anvendelsen af Bestemmelsen i § 15 om offentlig bekendtgjort Fuldmagt paa den tinglæste Fuldmagt, altsaa en Regel om, at Tilbagekaldelse af tinglæste Fuldmagter skulde ske gennem Aflæsning, vilde saaledes ikke stemme med Tinglæsningens Formaal og stemmer heller ikke med den almindelige Opfattelse. Hertil kommer en anden Be-

tragtning. Reglen vilde i hvert Fald kun kunne gælde, naar Tinglæsningen skyldtes Fuldmagtsgiveren, derimod ikke i de Tilfælde, hvor Tinglæsningen er foretaget af Fuldmægtigen paa egen Haand, hvilket jævnligt forekommer. Efter Omstændighederne kan Tinglæsningen nemlig udelukkende være i Fuldmægtigens Interesse. Dette gælder saaledes f. Eks. om Tinglæsningen af en til at bestyre en fast Ejendom meddelt Generalfuldmagt, der maatte indeholde en maskeret Ejendomsoverdragelse. Hvorvidt Tinglæsningen er foretaget efter Fuldmagtsgiverens eller Fuldmægtigens Begæring, vil imidlertid ikke fremgaa af Pantebøgerne, og da dette Forhold saaledes undrager sig Tredjemands Erkendelse, vil den Omstændighed, at en tinglæst Fuldmagt endnu ikke er aflæst, kun være lidet egnet som Kriterium for Fuldmagtens vedvarende Eksistens. I Norge er Opfattelsen den samme som i Danmark. I Sverige er derimod Tinglæsning af Fuldmagter ikke i Brug, hvorfor en Bestemmelse svarende til det norske og det danske Udkasts § 15, 3dje Stykke mangler i det svenske Udkast.

Da Tinglæsning forudsætter, at der foreligger et skriftligt Dokument, vil det være Bestemmelsen i § 17, som kommer til Anvendelse paa tinglæste Fuldmagters Tilbagekaldelse.

§ 16.

Som udtalt i § 11, 2det Stykke anses den, der ifølge Aftale med en anden indtager en Stilling, som efter Lov eller Sædvane medfører Beføjelse for ham til indenfor visse Grænser at handle paa den andens Vegne, for befuldmægtiget til at foretage Retshandler, som falde indenfor disse Grænser. Om saadanne Fuldmagter bestemmer Udkastets § 16, at de tilbagekaldes derved, at Fuldmægtigen fjernes fra Stillingen. Fuldmagten er knyttet til Stillingen og har ved denne faaet selvstændig Tilværelse i Forhold til Tredjemand; heraf følger, at ligesom Fuldmagten ikke ved Tilkendegivelse til Fuldmægtigen kan indskrænkes overfor godtroende Tredjemand (§ 12), saaledes kan den heller ikke